

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 2 Νοεμβρίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 44

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 337)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΤΑ ΟΥΡΑΛΙΑ ΟΡΗ

Τὰ Ουράλια Ὄρη ἔπρεπε νὰ προσελκύουν τοὺς περιηγητάς, τοῦλάχιστον ὅσον τὰ Πυρηναιὰ καὶ αἱ Ἀλπεις. Εἰς τὴν ταρταρικὴν γλῶσσαν ἡ λέξις «οὐράλ» σημαίνει «ζώνη» εἶνε δὲ πραγματικῶς μία ζώνη, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Κασπίας μέχρι τῆς Βορείου θαλάσσης — μήκους δύο χιλιάδων ἑννεακοσίων χιλιομέτρων, — ζώνη κοσμουμένη διὰ πολυτίμων λίθων καὶ μετάλλων, χρυσοῦ, ἀργύρου, πλατίνης· ζώνη περισφίγγουσα τὸν παλαιὸν κόσμον εἰς τὰ μεταξὺ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας σύνορα. Εὐρύτατον σύμπλεγμα ὁρέων, διοχετεύει τὰ ὕδατά του διὰ τῶν κοιτῶν τοῦ Ουράλη, τοῦ Κάρα, τοῦ Πετχόρα, τοῦ Κάμα καὶ πολυαρίθμων παραποταμίων, τρεφομένων ἐκ τῆς τήξεως τῶν χιόνων του. Γιγάντιον πρόχωμα ἐκ γρανίτου καὶ κουαρτίου, ἐγείρει τὰς ὀξυτημένους αὐτοῦ κορυφὰς εἰς ὕψος κατὰ μέσον ὅρον δύο χιλιάδων καὶ τριακοσίων μέτρων ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὠκεανοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἡ Εὐδρομος Οἰκία θὰ διήρχετο τὰ Ουράλια διὰ τοῦ πόρου τοῦ Πετχόρα, κατὰ τὸ ἐπικυρωθὲν δρομολόγιον τοῦ Ὀρτικ.

ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἶδον πόσον ἦτο μέγα τὸ πλῆθος τῶν λύκων. Ἄν ἡ Εὐδρομος Οἰκία ὑπεχώρει εἰς τὴν ἔροdon, οὐδεὶς τῶν ἐνοίκων τῆς θὰ ἐσώζετο.

Πεντήκοντα περίπου λύκοι ἔκειντο νεκροὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους — λύκοι ἐκ τῶν μεγαλοσώμων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶνε τόσον κινδυνώδεις καὶ φοβεροὶ διὰ τοὺς ταξιδιωτάς τῶν στεππῶν. Οἱ ἄλλοι εἶχον τραπῆ εἰς φυγὴν μανιώδη· ὀλίγον μὲν ἔκλειπεν εὐρον καὶ τὰ πτώματα τῶν δύο ἐκείνων, οἱ ὅποιοι εἶχον κατὰ ζῶντες.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν λύκων, εἶχον τραπῆ εἰς φυγὴν καὶ οἱ ρέννοι. Ἀλλή δυσχέρεια ἐπαρουσιάζετο τώρα. Ποῦ θὰ εὕρι-

σκον ζῶα, διὰ νὰ σύρουν τὴν «Εὐδρομον Οἰκίαν»;
«Πῶς θὰ κάμωμεν τώρα; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης. Ἐδῶ κοντὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε πόλις, οὔτε χωρίον, καὶ οἱ ρέννοι μᾶς ἔφυγαν.

— Ἄν ἔφυγαν μόνον, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ, εἶνε δυνατόν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν. Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως τοὺς ἔφαγαν ὅλους οἱ λύκοι.

— Τὰ καϊμένα τὰ ζῶα! εἶπεν ἡ Ναπολέαινα· ἐγὼ τὰγαποῦσα, ὅπως τὸν Βερμούτ καὶ τὸν Μονομάχον...

— Ποῦ θὰ τοὺς ἔτρωγε καὶ αὐτοὺς ὁ λύκος, ἂν δὲν ἐπνίγοντο ἐκεῖ-κάτω, συνεπλήρωσεν ὁ Ἀλέκος.

— Ναι· αὐτὸ θὰ συνέβαινε, πραγματικῶς εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ μετὰ στεναγμοῦ. Τώρα πῶς θὰντικαταστήσωμεν τοὺς ρέννους μας;

— Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον, ἂν πεκρίθῃ ὁ κ. Σέργιος, καὶ θὰ προμηθευθῶ ἄλογα· θὰ τα καλοπληρώσω καὶ θὰ τα πάρω. Ἄν ὁ Ὀρτικ ἤθελε νὰ μου χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός...

— Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε Σέργιε, ἀπεκρίθη ὁ Ὀρτικ. Πηγαίνομεν ὅποτε θέλετε.

— Ἀλλή λύσις δὲν ὑπάρχει! προσέθεσεν ὁ Κασκαμπέλ.

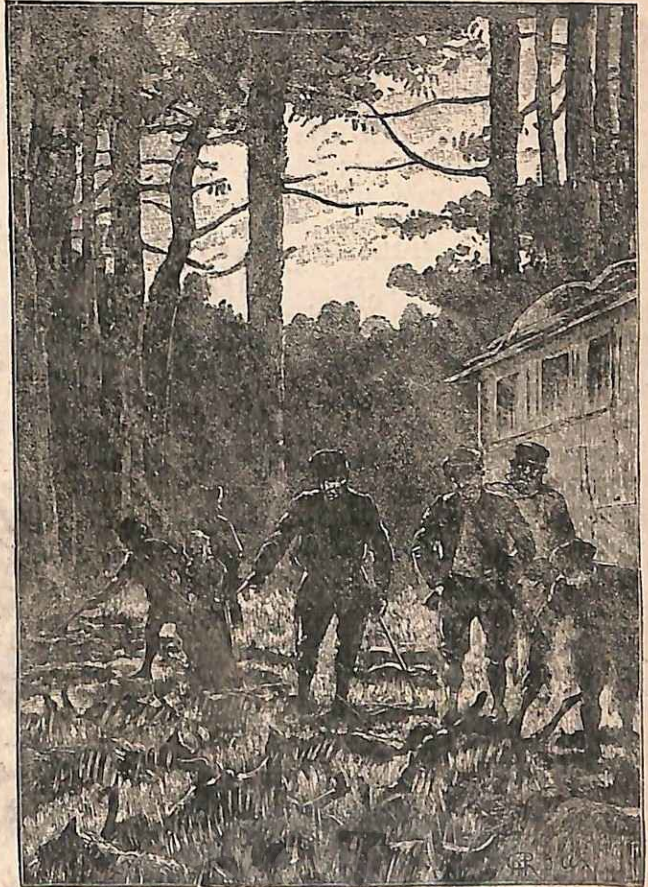
Τὴν ἰδίαν ἡμέραν θάνεχόρει βεβαίως ὁ κ. Σέργιος, ἂν, πρὸς γενικὴν ἐκπληξιν, δὲν ἐνεφανίζοντο δύο ρέννοι περὶ τὴν ὁγδὼν τῆς πρωΐας.

Πρῶτος τοὺς εἶδεν ἀπὸ μακρυὰ ὁ Ἀλέκος.

«Πατέρα! Πατέρα! ἐφώνασε· Νὰ τοὺς! ἔρχονται πίσω.

— Ζωντανοί;

— Αὐτοὶ τοῦλάχιστον δὲν φαίνονται νὰ εἶνε φαγωμένοι πολὺ, ἔφ' οὗ ἡμποροῦν καὶ περπατοῦν...

Εἶδον πόσον ἦτο μέγα τὸ πλῆθος τῶν λύκων. (Σελ. 345, στήλ. α'.)

— Ἐκτὸς ἂν τοὺς ἄφησαν οἱ λύκοι μόνον τὰ πόδια! εἶπεν ὁ ἀθάνατος Μακρολέλεκας.

— Ἀ, τὰ καϊμενάκια μου! ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ Ναπολέαινα. Τρέχω νὰ τα φιλήσω.

Ἐτρεξε, καὶ περιβαλοῦσα μὲ τοὺς βραχίονας τὸν λαίμονα τῶν δύο ζώων, τὰ ἡσπάζετο ἐγκαρδίως.

Ἀλλὰ δύο ρέννοι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ σύρουν τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν. Εὐτυχῶς ἤρχισαν νὰ ἐπιστρέψουν καὶ οἱ ἄλλοι· μετὰ μίαν δὲ ὥραν εὐρίσκοντο ἐκεῖ δεκατέσσαρες, ἐκ τῶν εἴκοσι τοὺς ὁποίους εἶχε δώσῃ ὁ Τσοῦ-Τσοῦ.

«Ζήτω οἱ ρέννοι!» ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος, σείων ἐνθουσιαστικῶς τὸν πλόν του, ὡς ἐν διαδηλώσει.

Μόνον ἑξ ρέννοι ἔλειπον — ὅσοι δηλαδὴ

κατεσπαράχθησαν υπό τῶν λύκων, πρὶν προφθάσουν νὰ σπάσουν τὰ δεσμά των καὶ νὰ φύγουν. Οἱ ἄλλοι εἶχον τραπή εἰς φυγὴν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμήν τῆς ἐφόδου, τὸ ἐνστικτὸν δὲ κατόπιν τοὺς ἐπανεφέρεν εἰς τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν.

Φαντάζεται τις μὲ πόσῃ χαρὰν τοὺς ὑπεδέχθησαν. Δεκατέσσαρες ρέννοι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ σύρουν τὴν ἄμαξαν. Εἰς τὰ δυσκολώτερα μέρη θὰ τοὺς ἐβοήθουν ὅλοι, ὠθοῦντες τοὺς τροχοὺς· οὕτω δὲ ὁ Κασκαμπὲλ θὰ ἔκλινεν εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Πέρμου τὴν θριαμβευτικὴν εἰσόδον τὴν ὁποίαν ὠνεῖται πρὸ πολλοῦ.

Τὸ μόνον τὸ ὅποσον τὸν δυσηρέσκει ἦτο ὅτι ἡ Εὐδρομος Οἰκία εἶχε χάσῃ κάπως τὴν προτέρην τῆς λάμπιν. Καὶ πρὸ τῆς προσβολῆς τῶν λύκων ἀκόμη, οἱ ὅποιοι τὴν ἔκαμαν ἀσὲ κακὸ χάλιν μὲ τὸς ὀδόντας καὶ μὲ τοὺς ὀνυχας, εἶχε ξεθωρίσῃ τόσον πολὺ ἀπὸ τὰς βροχάς, εἶχε τριβῇ τόσον ἀπὸ τοὺς κόπους τοῦ μακροῦ ἐκείνου ταξιδίου, ὥστε εἶχε καταντήσῃ σχεδὸν ἀγνώριστος. Ἡ χρυσοκόκκινῃ τῆς ἐπιγραφῇ ἦτο μισοσβυσμένη πλέον. Καὶ ναὶ μὲν τὴν ἐκαθάρριζαν, τὴν ἐπλεναν, τὴν ἐγιάλιζαν ὅσον ἡμποροῦσαν ὁ Μακρολέλεας καὶ ἡ Κορνῆλια· ἀλλὰ χωρὶς χρωμα καὶ χρωστῆρα δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ ἀποκτήσῃ τὴν πρώτην λαμπρότητα.

Εἰς τὰς δέκα οἱ ρέννοι ἐξεύχθησαν καὶ ἡ πορεία ἤρχισεν. Ἐπειδὴ ὁ δρόμος ἦτο ἀνηφορικὸς, οἱ ἄνδρες ἠκολούθουν πεζῇ.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὥρατος, ὁ καύσων μέτριος, ἀνεκτός. Ἀλλὰ πολλάκις ἤναγκάσθησαν νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειαν τῶν ζῶων, νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς τροχοὺς, οἱ ὅποιοι ἐχόνοντο εἰς τὰς αὐλάκας τῆς ὁδοῦ. Εἰς κάθε ἀπότομον στροφὴν, ἦτο ἀνάγκη νὰ ὑποστηρίξουν τὴν Εὐδρομον Οἰκίαν, ἡ ὁποία ἐκινδύνευε νὰ κατατραπῇ προσκόπτουσα κατὰ τῶν βράχων.

Αἱ στενωποὶ αὐταὶ τῶν Οὐραλίων δὲν εἶνε ἔργα ἀνθρώπων. Μόνῃ ἡ φύσις ἐχάραξεν ὁδὸν εἰς τὰ ὕδατα τῆς ὁροσειρᾶς διὰ μέσου τῶν σκολιῶν ἐκείνων διαστημάτων. Μικρὸς ποταμὸς, παραποτάμιον τοῦ Σόδα, κατέρχεται πρὸς δυσμάς. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς κοίτης του εὐρύνεται, ὥστε δὲν ἀφίνει παρὰ ἓν στενὸν καὶ ἐλικοειδὲς μονοπάτιον. Ἐδῶ μὲν τὰ πλευρὰ ὑφῶνται σχεδὸν κατὰ κάθετον, ἀποκαλύπτοντα τὴν βραχώδη σύστασιν τοῦ ἐδάφους ὁρατὴν ὑπὸ τὸ παραπέτασμα τῶν βρύων καὶ τῶν ἰσχνῶν θάμνων, τῶν φυομένων ἐπ' αὐτοῦ. Ἀλλοῦ πάλιν αἱ κλίσεις κατέρχονται ὁμαλῶς, πλαγιώτεροι, στεφόμενοι ὑπὸ πυκνῶν δρυῶν, σημυδῶν καὶ ἄλλων δένδρων τῶν βορείων χωρῶν τῆς Εὐρώπης. Καὶ μακρὰν, χανόμεναι μέσα εἰς τὰ σύννεφα, διαγράφονται αἱ χιονοσκεπεῖς κορυφαί, ἐκ τῶν ὁποίων πηγάζουν οἱ χείμαρροι τοῦ ὁρογραφικοῦ τούτου συστήματος.

Κατὰ τὴν πορείαν τῆς πρώτης ἡμέρας, διὰ τῆς στενωποῦ ἐκείνης, ἡ ὁποία ὀλίγον ἐσυχνάζετο, οἱ ταξιδιώται δὲν συνήντησαν κανένα. Ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ προφανῶς ἤξευραν καλὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα. Μολοντοῦτο δύο ἢ τρεῖς φορὰς ἐφάνησαν διατάζοντες ποῖαν διακλάδωσιν νὰ προτιμήσουν. Ἐσταμάτων τότε καὶ συνωμίλουν χαμηλοφώνως, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἐφαίνετο διόλου ὑποπτον, διότι κανεὶς δὲν εἶχε τὴν παρμικρὰν ἀφορμὴν νὰ δυσπιστῇ πρὸς αὐτούς.

Ἐν τούτοις ἡ Καγέττι τοὺς ἐπέβλεπε πάντοτε κρυφίως. Αἱ μυστικαὶ των συνδιαλέξεις καὶ τὰ παράδοξα βλέμματα τὰ ὁποῖα κάποτε ἀντήλλασσον, ἐκίνουν πολὺ τὴν δυσπιστίαν τῆς. Ἐκεῖνοι ὅμως πᾶν ἄλλο ἐφαντάζοντο ἢ ὅτι ἡ νεαρὰ Ἰνδὴ εἶχε λόγον νὰ τοὺς κατασκοπεύῃ.

Τὸ ἐσπέρας ὁ κ. Σέργιος ἐξέλεξεν ἓν μέρος κατάλληλον διὰ νὰ σταθεύσουν παρὰ τὴν ὁχθὴν τοῦ μικροῦ ποταμοῦ. Μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Κασκαμπὲλ, ὁ Κίρσεφ καὶ ὁ Μακρολέλεας ἀνέλαβον νὰ φυλάττουν, καθεὶς μὲ τὴν σειράν του, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Μολοντοῦτο ἦσαν πολὺ ἐξηγνημένοι ἀπὸ τοὺς κόπους τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ἀγρυπνίαν τῆς προηγουμένης νυκτός, ἐξέπληρωσαν τὸ χρέος των μὲ πολλὴν εὐσυνειδησίαν, — πρᾶγμα διὰ τὸ ὅποσον τοὺς ἀξίζει ἓν εὖγε.

Τὴν ἐπομένην ἐξηκολούθησεν ἡ πορεία διὰ τῆς στενωποῦ, ἡ ὁποία ὀλονεν ἐγίνετο πλέον ἀνωφερὴς καὶ συγχρόνως πλέον στενὴ. Μὲ τὰς αὐτὰς δυσκολίας καὶ μὲ τοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας τῆς προτερείας, κατάρθωσαν νὰ διανύσουν δύο ἢ τρεῖς μίλλια λεύγας ἐντὸς εικοσιτεσσάρων ὥρων. Ἀλλὰ αὐτὰ τα εἶχον προῖδῃ καὶ προῦπολογίσῃ εἰς τὰς καθυστερήσεις τοῦ δρομολογίου.

Πολλάκις ὁ κ. Σέργιος καὶ ὁ Γιάννης ἠσθάνθησαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κυνηγήσουν, διότι συχνὰ ἔβλεπον διερχομένους κατ' ἀγέλας τάραντους καὶ δορκάδας καὶ λαγωούς. Ἀλλ' ἂν τὸ θήραμα ἦτο ἀφθονον, τὰ πολεμοφόδια εἶχον ἐξαντληθῇ τελείως, καθὼς γνωρίζομεν, κατὰ τὴν πρὸς τοὺς λύκους μάχην, μόνον δὲ εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον ἦδύναντο νὰ προμηθευθῶσι νέα.

Ὡς ἐκ τούτου τὰ τυφέκια ἦσαν καταδικασμένα εἰς προσωρινὴν ἀργίαν· ὁ δὲ Βάγκραμ, βλέπων τὸν κύριόν του, ἐφαίνετο ὡς νὰ τῷ ἔλεγε: «Μὰ πῶς; δὲν θὰ κυνηγήσωμεν λοιπὸν πλέον;...»

Ἐν τούτοις παρουσιάσθη μία περίστασις, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ χρῆσις τῶν πυροβόλων ὅπλων θὰ ἦτο τελείως δικαιολογημένη.

Ἦσαν τρεῖς ὥραι μετὰ μεσημβρίαν. Ἡ «Εὐδρομος Οἰκία» ἐπροχώρει κατὰ μῆκος τῆς ὁχθῆς τοῦ ποταμοῦ, ὅταν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐφάνη μία ἄρκτος. Ἦτο μεγάλος μὲν ζῶον, ἡ ἐμφάνισις τοῦ ὁ-

ποῖου ἀνηγγέλθη ἀπὸ τὰ ἐνδεικτικὰ γαυγίσματα τῶν δύο σκύλων. Ὁρθία ἐπὶ τῶν ὀπισθίων ποδῶν ἐκίνει τὴν πελωρίαν τῆς κεφαλῇ, ἐνῶ ἔβλεπε εἰς τὴν ἀπέναντι ὁχθὴν διερχόμενον τὸ μικρὸν κερβάνιον.

Εἶχε σκοπὸν νὰ ὁρμήσῃ αὐτὴ ἡ ἄρκτος; Τὸ βλέμμα τῆς ἦτο βλέμμα περιεργείας ἀπλῆς ἢ ὀρέξεως κινδυνώδους διὰ τὰ ζῶα καὶ τοὺς ὀδηγούς των;

Ὁ Γιάννης ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὸν Βάγκραμ καὶ εἰς τὸν Μαρέγκον, διὰ νὰ μὴ ἐξερεθισθῇ τὸ θηρίον, ἀφ' οὗ ἦσαν παντελῶς ἄσπολοι. Διὰ τὴν νὰ θελήσουν νὰ μεταβάλουν τὰς εἰρηνικὰς ἰσως διαθέσεις του εἰς διαθέσεις ἐχθρικής, ὅτε καὶ θὰ τῷ ἦτο πολὺ εὐκολον νὰ περάσῃ εἰς τὴν ἀπέναντι ὁχθὴν;

Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐκυττάχθησαν ἡσύχως, ὡς ταξιδιώται συναντώμενοι εἰς τὸν δρόμον, ἐνῶ ὁ Κασκαμπὲλ ἔλεγε: «Τί κρῖμα νὰ μὴ ἡμποροῦμεν νὰ συλλάβωμεν αὐτὴν τὴν θαυμασίαν ἄρκτον τῶν Οὐραλίων! Τί φιγοῦρα ποῦ θὰ ἐκάμαμεν μὲ ἓνα τέτοιο ζῶον εἰς τὸ Πέρμον!»

Ἦτο πραγματικῶς δύσκολον νὰ ποτελέσῃ καὶ ἡ ἄρκτος ἐκείνη μέρος τοῦ θιάσου Κασκαμπὲλ. Ἄλλως τε, προτιμῶσα, φαίνεται, τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν, ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν πλανοδίων καλλιτεχνῶν, ἐπάττησε καὶ μὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας, ἐκίνησε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν δασύτριχα κεφαλὴν τῆς καὶ ἔφυγε μὲ τὰ τέσσαρα...

Ὅπως δὴ ποτε, ἐπειδὴ κάθε χαιρετισμὸς πρέπει νὰ εὐρίσκη ἀνταπόκρισιν, ὁ Ἀλέκος τὴν ἐχαιρέτισε μὲ τὸ καπέλον του, — μολοντοῦτο ὁ Γιάννης θὰ ἐπεθύμει πολὺ νὰ τὴν χαιρετίσῃ μὲ τὸ τυφέκι του... («Ἐπεται συνέχεια»)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΝΕ ΤΡΕΛΛΗ!

Ἀγαπητοί μου,

Προχθὲς τὸ ἀπόγευμα ἔκαμα τὸν γυρὸν τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁ ὥρατος αὐτὸς περίπατος ἦτο ἀκόμη ὠραιότερος τὴν ἡμέραν ἐκείνην μὲ τὸ πρῶτον ψῦχος καὶ μὲ τὸν βορρᾶν, ὁποῖος τὸν δίνει τὸ σῶμα, τὸ ἐκνευρισμένον ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς καύσους τοῦ θέρους. Διὰ τοῦτο ἐπείστρεφα φαιδρὸς καὶ εὐχαριστήμενος Βλέπων ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸν μεγαλοπρεπῆ ὄγκον τῆς Ἀκροπόλεως μὲ τὰ ἀθάνατα εἶρεπια καὶ κάτω τὸ ἐσχάτως ἀποκαλυφθὲν μέρος τῆς ἀρχαίας πόλεως μὲ τὰ περίεργα λείψανα τῶν οἰκῶν, τῶν ὁδῶν, τῶν ὑδραγωγείων. ἀφ' ἑτέρου δέ, ὅταν ἐπροχώρησα ὀλίγον, ἔχων ἐνώπιόν μου τὴν εἰκόνα τῆς νέας πόλεως μὲ τὰς κομψὰς οἰκοδομὰς καὶ μὲ τὸν ἀπέραντον ὀρίζοντα,

τα, μυρία ὅσα ἐσκεπτόμην. Ἡ θεὰ τῆς ἀρχαιότητος μετέφερε τὸν νοῦν μου εἰς τὸ παρελθόν, ἡ δὲ νέα πόλις εἰς τὸ παρὸν καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Τὴν ὥραν ἐκείνην, κατὰ τὴν ἐποῖαν ἠνάπτοντο καὶ ἐφεγγον μακρόθεν τὰ πρῶτα ἡλεκτρικὰ, ἐφανταζόμην τί θὰ ἔλεγε κανένας ἀρχαῖος Ἀθηναῖος, ὁ Περικλῆς ὁ ἴδιος παραδείγματος χάριν, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἀναστηθῇ αἰφνης ἀπὸ τὸν τάφον καὶ νὰ ἴδῃ τὰς σημερινὰς Ἀθῆνας. Θὰ τα ἔχανε βέβαια ὁ σεβαστὸς μας πρόγονος! Ὅθι ἔλπετο ἴσως διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ θεοῦ Παρθενῶνος καὶ θὰ ἐδυσκολεύετο πολὺ νὰ ἀναγνωρίσῃ τὸ περικαλλὲς Θησεῖον. Ἀλλ' ὁποῖαν ἐκπληξιν θὰ τοῦ ἐπροξένοι ἡ νέα πόλις, ἡ ὁποία διεδέχθη τὴν παλαιάν! Δρόμοι θαυμαστοὶ, μέγαλα πλήθος, σιδηρόδρομοι, ἡλεκτρικὰ φῶτα... Καλὲ τί λέγω!

Μόνον ἂν μ' ἔβλεπε νὰ νάναι τὸ σιγᾶρον μου μ' ἓν μικρὸν τεμάχιον ξύλου, ἀναφλεγόμενον ὡς διὰ μαγείας, ἡμποροῦσε νὰ παραρρήσῃ ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἀπλοῦ πυρετοῦ μέχρι τοῦ ἀτμοπλοίου καὶ τοῦ ἀεροστάτου, πόσαι ἐφευρέσεις, πόσα θαυμάσια, ὁποῖα μεταβολὴ βίου, ὁποῖα πρόδοσις!... Καὶ ἐγελούσα συλλογιζόμενος τί θὰ ἔλεγε καὶ τί μοῦτρα θὰ ἔκαμεν, εἰς κάθε τι τὸ ὅποσον θὰ τοῦ ἐπαρουσίαζον καὶ θὰ τοῦ ἐξηγοῦσαν, ὁ ἀρχαῖος Ἀθηναῖος...

Ἀλλ' ἀρά γε θὰ τοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ὁ νεώτερος πολιτισμὸς, ἀρά γε θὰ του εὐχαριστοῦσαν ἐπίσης τὰ ἥθη μας, τὰ ἐνδύματά μας, αἱ ὀμιλίαι μας, τὰ οἰκοδομήματά μας, ἡ τέχνη μας, τὰ ἀγάλματά μας, αἱ εἰκόνες μας, ἡ γλῶσσά μας, οἱ τρόποι μας;... Ἐπιτέλους θὰ ὑπερηφανεύετο διὰ τοὺς ἀπογόνους του ἢ θὰ ἡσχύνετο;

Εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν δὲν ἡμποροῦσα νὰ πακισθῶ ἀμέσως ναὶ ἢ οὐκ καὶ ἐπροχωροῦσα ὀλονεν συλλογιζόμενος, ὅταν ἐκεῖ κάτω, πλησίον τῆς Πύλης τοῦ Ἀδριανοῦ, ἤκουσα εὐθύμους γέλωτας καὶ εἶδα ἓνα ὄμιλον παιδίων, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν ζωηρότατα, ἐφώναζαν, ἐχειροκροτοῦσαν. Ὅταν ἐπλησίασα, εἶδα ὅτι τὸ ἀντικείμενον τῆς φαιδρότητος των ἦτο μία γυνὴ δυστυχὴς καὶ ρακενδύτος, ἰσχνή, μὲ λυμένα μαλλιά, ἐλεεινὴ, ἡ ὁποία ἐκλαίεν, ἐνῶ τὰ παιδία ἐγελούσαν...

Ἦμουν ἐκεῖ πλέον, ὅταν ἓνα παιδί τὴν ἐπλησίασε καὶ ἐδοκίμασε νὰ τῆς τραβήξῃ τὸ κουρελιασμένο τῆς σάλι. Ἐκείνη τότε ἄφησε τὰ κλάματα, ἐκυψε κάτω, ἐπῆρε δύο πέτρες — ἐν τῷ μεταξὺ τὸ παιδί ἔφυγε, — καὶ ἔκαμε πῶς θὰ τὰς ρίψῃ. Τὰ παιδία τότε ἐτραπῆσαν ὅλα εἰς φυγὴν μὲ ἀλαλαγμούς.

Μὴ! μὴ! μὴ! ἐφώναζαν καὶ ἐγελούσαν.

Ἡ γυνή, ἅμα εἶδε ὅτι τὴν ἄφηναν, ἔκαμε νὰ φύγῃ· ἀλλὰ πάλιν ἔτρεξαν τὰ

παιδιά καὶ τὴν ἐπερικύκλωσαν μὲ χίλια πειράγματα. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ ἐγίνετο ἀπὸ πολλὴν ὥραν. Ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη ἔκλαιε καὶ ὡς νὰ ἔλπετο νὰ κτυπήσῃ τὰ παιδία, ἐκρατοῦσε πάντα τὰς πέτρες, χωρὶς νὰ τὰς μεταχειρίζεται.

— Τί τρέχει; ἡρώτησα ἓνα παιδί, τὸ ὁποῖον εὐρῆθη κοντά μου· γιατί τὴν πειράζετε αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη; σὰς ἔκαμε τίποτε;

Τὸ παιδί μ' ἐκύτταξε μὲ μεγάλον θαυμασμόν καὶ μοῦ εἶπε:

— Εἶνε τρελλή!

Τὸ βλέμμα του ὅμως καὶ τὸ ὕψος τοῦ ἔλεγε:

— Μὰ δὲν τὴν βλέπετε λοιπόν; Ἡταν ἀνάγκη νὰ ἐρωτήσετε;

Εἶνε τρελλή! Ὡραία δικαιολογία, μὰ τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὴν ἀπάνθρωπον ἐκείνην σκληρότητα! Εἶνε τρελλή! Ἀκούτ' ἐκεῖ ἐσεῖς! Λοιπόν, δὲν αἰσθάνεσθαι ἐπειδὴ εἶνε τρελλή, δὲν πονεῖ, δὲν θέλει νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς ἡσυχας, χωρὶς νὰ τὴν πειράξῃ κανεὶς;

Καὶ ἰσχυρὰ ἐπειδὴ εἶνε τρελλή, δὲν σὰς ἐμπνέει περισσότερον τὸν οἶκτον, δὲν τὴν λυπεῖσθε τὴν δυστυχὴ αὐτὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔχασε ὅτι πολυτιμώτερον ἔχει ὁ ἄνθρωπος — τὸ λογικόν της; Ἄν εἶνε σκληρὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ διασκεδάσῃ, πειράζει ἓνα κωφόν, ἢ ἓνα τυφλόν, ἢ ἓνα ἀνάπηρον, τί τέρας πρέσβει νὰ εἶνε ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος βασανίζει ἄνθρωπον, ποῦ ἔχασε ὄχι τὰ μάτια του, ἢ τὸ πόδι του ἢ τὴν ἀκοήν του, ἀλλ' αὐτὸ τὸ κεφάλι του! Καὶ ἂν εἶνε ἀπάνθρωπος νὰ περιπαίξῃ κανεὶς τὰ φυσικὰ ἐλαττώματα, ποῖον ἄλλο ὑπάρχει ἄξιον μεγαλητέρου οἴκτου καὶ σεβασμοῦ, ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα ἐνὸς τρελλοῦ!

Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι τὰ εἶπα αὐτὰ εἰς τὰ παιδία. Δέν μου ἀρέσει πολὺ νὰ κάμνω τὸν ὑπαίθριον ρήτορα... Ἐδοκίμασα μόνον νὰ ποτελέσω τὰ παιδία ἀπὸ τὴν σκληρότην των διασκεδάσιν καὶ νὰ διευκολύνω μὲ τρόπον τὴν ἀποχώρησιν τῆς τρελλῆς, χωρὶς νὰ τὴν ἀκολουθήσουν πλέον οἱ μικροὶ βασανισταί.

— Ἐλᾶτε, παιδία, φθάνει, τοὺς εἶπα ἀρκετὰ ἐδιασκεδάσατε. Αὐριο πάλι... Ἀφήσατε τώρα τὴν δυστυχισμένην αὐτὴν νὰ πάγῃ καὶ ἔστω σπῖτι της.

Μερικὰ παιδία μὲ ἤκουσαν πραγματικῶς καὶ ἔφυγαν. Τὰ περισσότερα ὅμως ἔμειναν ἐκεῖ, ὄχι μὲ πολὺ καλὰς διαθέσεις.

— Ἐλᾶτε, εἶπα πάλιν, ἀφήστε τὴν νὰ πάγῃ ἔστω σπῖτι της.

— Αὕτῃ δὲν ἔχει σπῖτι! μοῦ ἀπῆντησεν ἓνα παιδί.

Κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ ἐτελείωνεν αὐτὴ ἡ σκηνή, ὅταν ἐφάνη ἓνας ἀστυφύλαξ, ὁ ὁποῖος ἐπέβαλεν εἰς τὰ παιδία νὰ διαλυθῶν καὶ παρῆλας τὴν τρελλήν.

Οὕτως ἐμελαγχόλησα εἰς τὸ τέλος τοῦ παιδριού μου περιπάτου. Τί θὰ ἔλεγε ὁ ἀρχαῖος Ἀθηναῖος, ὁ σεβαστὸς πρόγονός μας, ἂν ἔβλεπε καὶ αὐτὴν τὴν σκηνήν;

Δέν θὰ ἐμκαίριζε βέβαια τὸν ἑαυτὸν τοῦ διὰ τοιούτους μικροὺς ἀπογόνους!... Συμφωνεῖτε, καλοὶ μου φίλοι;

Σὰς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Εἶνε ἔτοιμον ἡδὲ καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας τίθεται εἰς κυκλοφορίαν τὸ «*Ἡμερολόγιον Σχολοῦ τοῦ 1897*». Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο, τὸ κἀλλιστον ἐκ τῶν ἐκδομένων ἐν Ἑλλάδι, εἶνε ὀγκώδες καὶ κομψότατον βιβλίον, περιέχον λαμπρὰς εἰκόνας καὶ ὕλην ποικίλην — διηγήματα, ποιήματα, κωμῳδίας, δραματίαι, ἄρθρα, μελέτας, ἀνέκδοτα, βιογραφίας κτλ. κτλ. — δύναται δὲ νὰ το ἀναγνώσῃ εὐχαρίστως ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, διότι πάσης ἡλικίας καὶ ἀναπτύξεως ἀναγνώστης θὰ εὕρῃ ἐν αὐτῷ τὸ ἀνάγνωσμα τῆς ὀρέξεώς του.

Ἀργότερα, ὅταν θὰ δημοσιευθῇ, θὰ εἰδοποιήσωμεν διὰ νὰ το ἀποκτήσῃ οἱ θέλοντες ἀπὸ τὰς οἰκογενείας τῶν συνδρομητῶν μας.

Σήμερον ἀποσπῶμεν ἐξ αὐτοῦ τὸ κατωτέρω ἀρθρίδιον τοῦ κ. Α. Ζ. Στεφανόπουλι, τῇ ἀδείᾳ τοῦ ἐκδότου.

Σ.τ.Δ.

ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΠΤΗΝΩΝ

Ἡ ἀνοιξὶς καὶ τὸ θέρος εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν φωλεῶν· δι' αὐτὸ ἐρχομαι καὶ ἐγὼ τώρα νὰ σὰς ὁμιλήσω διὰ τὰ πτηνὰ, τοὺς χαριτωμένους αὐτοὺς ξένους τῶν ἀγρῶν μας, τοὺς πολυτίμους αὐτοὺς βοηθοὺς τῆς γεωργίας. Ὡσεῖ μίαν φορὰν ἀκόμη νὰ γίνω συνήγορός των, νὰ κάμω ἐκκλησίαν εἰς τὸν νοῦν σας καὶ εἰς τὴν καρδίαν σας, νὰ σὰς δεῖξω πόσον κακοὶ, πόσον ἀχάριστοι εἶνε ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι τα καταδιώκουν καὶ τα καταστρέφουν.

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἐπὶ τῆς γῆς ἓνα φοβερόν, ἓνα ἀκαταπόνητον, ἀμείλικτον ἐχθρόν, σχεδὸν ἀπρόσβλητον εἰς τὰ κρησφύγετά του, ὁ ὁποῖος πεποικισμένος μὲ ἔκτακτον γονιμότητα, πολλαπλασιάζεται ἀπείρως περὶ τῶν ἡμῶν καὶ πλημμυρεῖ καὶ γῆν καὶ ἕρα καὶ ὕδατα. Ἀκαταπύστωτος προσβάλλει τοὺς ἀγρούς μας, τὰς ἀμπελόους μας, τοὺς κήπους μας, τὰ δάση μας, τὰ κατοικίδια ζῶα μας καὶ — πρᾶγμα ἀπίστευτον — θὰ ἐρήμυνε τὴν γῆν, ἂν ἡ φύσις δὲν ἀπέστελλεν εἰς βοήθειάν μας ἀγροπικὸν στρατιάν, ἡ ὁποία τὸν καταδιώκει, τὸν προσβάλλει, τὸν καταστρέφει ἀδιακόπως καὶ ἀνηλεῶς.

Τῷ ὄντι, πεποικισμένον μὲ ὄρασις διαπεραστικὴν, μὲ ράμφος ὀξύτατον, μὲ πτῆσιν ταχείαν καὶ ἀσφαλὴ, τὸ πτηνὸν εἶνε ὠπλισμένον διὰ νὰ τὸν καταβάλλῃ.

Ἡ χελιδὼν τὸν συλλαμβάνει εἰς τὸν ἀέρα, ὁ σχοῖνικλὸς τὸν καταδιώκει ὑπὸ τὸν βόρβορον, ὁ δρυοκολάπτης τρυπᾷ τοὺς φλοιούς διὰ νὰ τὸν εὕρῃ καὶ τὸ ἀναρίθ-

μητον γένος τῶν έντομοράγων πτηνῶν καταστρέφει ἀλύπητα τὸν ἐχθρὸν αὐτὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος—θὰ το ἔμηνεῖσατε βεβαίως ἦδη—εἶνε τὸ έντομον.

Έν τοσούτῳ, ἂν καὶ κατ' ἐγινεν ὑπὲρ αὐτοῦ τελευταίως, τὸ πτηνὸν δὲν εὐρίσκει ἀρκετὴν προστασίαν. Τοῦ ἔχομεν κηρύξη, ἡ μᾶλλον τοῦ ἔχετε κηρύξη, μικροὶ μου φίλοι, πόλεμον λυσσώδη, ἀδιάκοπον ἐν παντὶ καιρῷ καὶ παντὶ τόπῳ. Καταστρέφετε τὰς φωλεάς του, τοῦ στήνεται παγίδα, τὸ πιάνα καὶ τὸ κλείετε εἰς τὰ κλουδιά ὅπου ἡ ἑλλειψὶς ἐλευθέρου ἀέρος δὲν ἀργεῖ νὰ το σκοτώσῃ. Συχνὰ το βασανίζετε χωρὶς νὰ συλλογίζεσθε ὅτι κάτω ἀπὸ τὸ παρδαλὸν τοῦ πτέρωμα κτυπᾷ ἡ καρδία τοῦ εὐαίσθητοτέρου, τοῦ χαριεστέρου τῶν πλασμάτων, χωρὶς νὰ σκεφθῇτε ὅτι ἡμπορεῖ νὰ ἔχη καὶ αὐτὸ ψυχὴν, ψυχὴν ὅπου ψάλλει διὰ νὰ σκορπίσῃ τὴν χαρὰν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅτι ὅπως τὸ ἄνθος, περισσότερον ἴσως ἀπὸ τὸ ἄνθος, τὸ πτηνὸν ἐπλάσθη διὰ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ὀφθαλμῶν.

Δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς ἂφ' οὗτου ἦρχισε τὸ πτηνὸν νὰ εὐρίσκη προστασίαν κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος δὲν έννοεῖ νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἶνε ὁ ὑπελιμώτερός του σύμμαχος ἐναντίον τῶν έντόμων. Ἄλλ' οἱ νόμοι τοὺς ὁποῖους ἐφήρισαν εἰς πολλὰς χώρας δὲν θὰ φέρουν ἀποτέλεσμα, μικροὶ μου φίλοι, παρὰ ὅταν σεῖς ἀναλάβετε τὴν προστασίαν τοῦ πτηνοῦ. Εἶνε ἀδύνατον καὶ ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, διότι ἡ ἀδυναμία σας εἶνε ἡ μεγίστη τῶν δυναμειῶν σας, περιμένει βοήθειαν. Ἀγαπήσατέ το καὶ θὰ το ἀγάπησουν καὶ οἱ γονεῖς σας. Τότε καὶ ἄνθη θὰ γίνοντο περισσότερα καὶ καρποὶ ἀφθονώτεροι καὶ χαρὰ μεγαλητέρα θὰ βασιλεύει εἰς τὴν αἰέρα, ἐπειδὴ τίποτε δὲν τον φαιδρύνει ὅπως τὸ ἄσμα τοῦ πτηνοῦ. Ἄλλοιμονον εἰς τὴν χώραν ὅπου τὸ πτηνὸν δὲν σταματᾷ διὰ νὰ κτίσῃ τὴν φωλεάν του· εἶνε χώρα κατηραμένη.

Έχω ὑποδείξῃ καὶ ἐδῶ καὶ ἀλλαχοῦ τὴν χρησιμότητα τῶν πτηνῶν, τῶν μικρῶν πρὸ πάντων πτηνῶν τὰ ὅποια τὸσον ἀσπλάγγως καταδιώκετε, ἐπειδὴ κανεὶς ποτὲ δὲν σας ἐξήγησε, πόσους καρπούς, ἀπὸ τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους καρπούς ὅπου τὸσον ἀγαπᾶτε, θὰ ἔσωζεν ἀπὸ τὰ έντομα ἡ οἰκογένεια τῶν πτηνῶν τὴν ὁποῖαν καταστρέψατε, ἡ πόσα τεμάχια ἄρτου στερεῖ ὁ θάνατος ἐνὸς πτηνοῦ τὸν γεωργὸν ὁ ὁποῖος μοχθεῖ σκυμμένος εἰς τὸ χῶμα ἐπειδὴ κανεὶς, ὅπως ἐγὼ σήμερον, δὲν ἔκαμεν ἕως τώρα ἔκκλησιν εἰς τὴν καρδίαν σας ὑπὲρ τοῦ πτηνοῦ, τοῦ μόνου ὑπερασπιστοῦ μας κατὰ τοῦ μικροσκοπικοῦ μας ἐχθροῦ. Σᾶς ἔχουν ποτὲ ἐξηγήσῃ ὅτι οὔτε οἱ σοφώτεροι ὑπολογισμοὶ τοῦ διδασκάλου σας δὲν ἡμποροῦν νὰ σας δώσουν ἰδέαν τῆς καταπληγικῆς ταχύτητος μετὰ τὴν ὁποῖαν πολ-

λαπλασιάζονται τὰ έντομα, ὅτι τὰ μικροσκοπικὰ αὐτὰ ὄντα σπεύρουν ὅπου καὶ ἂν διαδοῦν τὴν κατὰστροφὴν καὶ τὸν ὀλεθρον; Ἄν σᾶς εἶχαν διδάξῃ πόση εἶνε ἡ καταστρεπτικὴ δύναμις τοῦ έντόμου, ὅπως σᾶς κινθάνουν νὰ μισήτε τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος σας, δὲν θὰ ἐτολμάτε, μικροὶ μου φίλοι, νὰ καταστρέφετε τὸν πολῦτιμον σύμμαχον τὸν ὁποῖον μᾶς ἔδωκεν ὁ Θεὸς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ τοῦ τὸσον φοβεροῦ ὡς ἐκ τῆς ἀδυναμίας του. Ἐπειδὴ εἶνε τὸσον μικρὸς, ὥστε δὲν κατορθώνωμεν νὰ τον βλέπωμεν μετὰ τοὺς μεγάλους μας ὀφθαλμοὺς τοὺς ἑκατοντάκις ἀσθενεστέρους ἀπὸ τὰ γλυκά, τὰ ἐκφραστικώτατα ματάκια τοῦ πτηνοῦ Ἐπάνω κάτω, δεξιὰ, ἀριστερὰ μᾶς τριγυρίζει, ἀόρατος καὶ ἀσύλληπτος. Καὶ δι' αὐτὸ εἶνε τρομερός.

Ἄλλα καὶ ἂν υποθέσετε, καλοὶ μου φίλοι, ὅτι ἡ χρησιμότης τοῦ πτηνοῦ δὲν εἶνε τὸσον καλὰ ἀποδεξιγμένη, ἡ εὐθύνη σας ὅταν το καταστρέψετε θὰ εἶνε δι' αὐτὸ μικροτέρα; Ὑπάρχει εἰς τὴν γῆν ἄλλο πλάσμα χαριεστέρον ἀπὸ τὸ πτηνόν; Δίδει ζωὴν εἰς τὴν ἐρημίαν, ὅπως φέρει χαρὰν εἰς τὰς πόλεις. Εἶμαι τὸσον εὐτυχὴς ὅταν πετᾷ γύρω μου θαρραλέον καὶ ἀμέριμον, ἐπειδὴ ἡξερύει ὅτι δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῇ ἀπὸ ἐμέ. Πόσον λυποῦμαι τὸν πυρροῦλαν καὶ τὸν σπουργίτην ἀκόμη, τὸν χαριτωμένον αὐθάδη, ὅταν ὁ χειμὼν σκεπάσῃ τὴν γῆν μετὰ χιόνια. Πεινοῦν τὰ καίμενα καὶ πολλὰ συχνὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπου κατοικῶ ἀπὸ τινωὶν ἐτόων, τοὺς σκορπίζω τροφὴν ἐπάνω εἰς τὸ παγωμένον χῶμα. Μιμηθῆτέ με κατὰ τὰς ψυχρὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος, διότι ὁποῖος συμπονεῖ τὰ πτηνὰ δὲν θὰ μείνῃ ἀναισθητός καὶ εἰς τὴν φωνὴν τῆς ἀνθρωπίνης δυστυχίας. Καὶ νομίζετε ὅτι εἶνε μικρὰ ἀνταμοιβὴ διὰ τοὺς κόπους μου νὰ βλέπω τὰ πτηνὰ νὰ με τριγυρίζουν καὶ με εὖθυμα τραγούδια νὰ μοῦ ἐκφράζουν τὴν εὐγνωμοσύνην των! Δι' αὐτὸ δὲν ἀμειβάλλω τὰ πτηνὰ ἔχουν γλώσσαν, πολλὰ γλυκυτέραν ἀπὸ ἐκείνην τῶν κικλῶν παιδιῶν καὶ τῶν σκληρῶν ἀνθρώπων οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ τα ἐξοντώσουν· γλώσσαν καταληπτήν μόνον εἰς ὅσους τὴν ἀκούουν ὅπως ἀκούουν μίαν ὥραϊαν μουσικὴν.

Ὅταν ἀκούω, ἀγαπητοί μου φίλοι, τὸν ὁποῖον καταστρέψατε, ἡ πόσα τεμάχια ἄρτου στερεῖ ὁ θάνατος ἐνὸς πτηνοῦ τὸν γεωργὸν ὁ ὁποῖος μοχθεῖ σκυμμένος εἰς τὸ χῶμα ἐπειδὴ κανεὶς, ὅπως ἐγὼ σήμερον, δὲν ἔκαμεν ἕως τώρα ἔκκλησιν εἰς τὴν καρδίαν σας ὑπὲρ τοῦ πτηνοῦ, τοῦ μόνου ὑπερασπιστοῦ μας κατὰ τοῦ μικροσκοπικοῦ μας ἐχθροῦ. Σᾶς ἔχουν ποτὲ ἐξηγήσῃ ὅτι οὔτε οἱ σοφώτεροι ὑπολογισμοὶ τοῦ διδασκάλου σας δὲν ἡμποροῦν νὰ σας δώσουν ἰδέαν τῆς καταπληγικῆς ταχύτητος μετὰ τὴν ὁποῖαν πολ-

λὰ σκοτώσετε ἓνα πουλάκι, εἶνε ἀσυγκρίτως χειρότερον, τὸ έννοεῖτε τώρα, παρὰ νὰ κόψετε ἓν ἄνθος διὰ νὰ το ἰδῇτε ὕστερον ἀπὸ ὀλίγον ἄσπομον καὶ μαρμαμένον. Μίαν φορὰν ένθυμοῦμαι, ὅταν ἡμὴν μικρὸς, ἐσύνιχα ἄνθη μέσα εἰς τὰ σπαρτά Ἐξάφνα ἀνακλύπτω κατὰ γῆς ἓνα μικρὸν σωρὸν βρύα. Ὁ σωρὸς εἶχε μίαν τρύπαν καὶ μέσα εἰς τὴν τρύπαν ζαρωμένον ἓνα πουλάκι μετ' ἐκύτταζε μετὰ φόβον. Κατ' ὠρῶντας νὰ το πιάσω· ἄχ! πῶς ἔτρεμε μέσα ᾧς τὸ χέρι μου. Εἰς τὸ βάθος τῆς φωλεᾶς ἦσαν πέντε πουλάκια μόλις σκεπασμένα μετὰ χνούδι. Ἐφώνησαν καὶ έννόησα ὅτι μοῦ ἐξητοῦσαν τὴν μὴτέρα των. Τότε ἐσυλλογίσθη τὴν ἰδὴ κήν μου· τί λύπην θὰ ἦσθάνομην, πόσον ἐρημος θὰ ἔμενα ἂν συνέβαινε νὰ τὴν χάσω· ἐσφίγγεν ἡ καρδιά μου, τὰ μάτια μου ἐγέμισαν δάκρυα καὶ ἄφησα τὸ πουλάκι τὸ ὁποῖον ἐπέταξε τρελλὸν ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Τόσα ἔτη ἐπέρασαν ἔκτοτε καὶ δὲν ἡμπορῶ νὰ λησμονήσω οὔτε τὸ μικρὸν αὐτὸ δράμα, οὔτε τὴν εὐτυχίαν τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐπροξένησε μία τὸσον ἀσήμενος πρᾶξις.

Πιστεύσατέ με, ἀγαπητοί μου φίλοι, μὴν κακομεταχειρίζεσθε τὰ πτηνὰ, μὴν τα σκοτώνετε, μὴν καταστρέφετε τὰς φωλεάς των, μὴν σπάνετε τὰ αὐγά των, ἀφήνετέ τα νὰ ἀνατρέφουν τὰς οἰκογενείας των καὶ ὅταν θὰ πετοῦν τριγύρω σας, τὸ ἄσμα των καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ θροῦς τῶν περυγῶν των θὰ ἀντηχοῦν εἰς τὰς καρδίας σας ὡς ὕμνος ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἀπρίλιος, 1896.

A. Z. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΛΙΣ

ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΜΗΤΗΡ

Λέει στὴν Εὐρυφάεσσα τὸ γυροῦ Φεγγάρι:
«Λαμπερὴ Μαννουῖλά μου, κάμε μου τὴ χάρι νὰ μ' ὑψάνης φόρεμα, νὰ μου πᾶν ᾧς τὸ σῶμα!»
Θαμπερὸ ὅμως ἀνοιξε τὸ χρυσὸ της στόμα
Κ' εἶπε ἡ Εὐρυφάεσσα:

«Τοῦτο θεὸ νὰ γίνῃ ὅταν ᾧς ἐν ἀνάστημα τὸ κορμὶ σου μείνῃ!
Πότε ὀλοστροφύλλο εἶσαι, σὸν τὴ σφαῖρα, πότε μισοφεγγαροτρέχεις ἐστὸν αἰθέρα, ἀλλοτε σὸν δρεπάνο πάλιν ἀνατέλλεις!
Πῶς λοιπὸν ἰσόκορμο φόρεμα μοῦ θέλεις; Μὲ μισὸ 'πουκάμισο σὸν ἐσένα τρέχουν, ὅσοι εἰν' ἀκατάστατοι, στάσι ὅσοι δὲν ἔχουν!»

[Κατὰ τὸν Αἰσώπειον μῦθον]

I. F. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 341)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'.

ΟΠΟΥ ΑΝΘΙΖΟΥΝ ΤΑ ΕΛΑΙΟΔΕΝΔΡΑ

Ἦτο ἡ ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὰ ἄνθη τῶν ἐλκιδῶν καὶ τῶν ἱάσμων ἐγέμιζαν τὴν ἀτμοσφαῖραν μετὰ τὰς θεληκτικὰς τῶν εὐωδίας. Ἀπὸ δύο μηνῶν καὶ πλέον οἱ δύο μικροὶ δραπέται ὠδοιπόρουν χωρὶς διακοπὴν. Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸ ταξίδιον ἐγίνετο δυσκολώτερον καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αἱ δυνάμεις τοῦ Φιλίππου ἡλαττοῦντο.

Αἱ κακοκαιρίαι, τὸ ψῦχος, ἡ πείνα καὶ αἱ παντοσείδες ἀνάγκαι κατέβαλον τὸ λεπτοφυὲς παιδίον καὶ το ἔκαμν τὸσφ ἰσχνὸν καὶ ὠχρόν, ὥστε ἐνόμιζε κανεὶς πλέον ὅτι αἱ ἡμέραι του ἦσαν μετρημέναι. Τῷ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ περιπατῇ χωρὶς νὰ στέκεται συχνὰ διὰ νὰ ξεκουράζεται. Καὶ ἐν τούτοις ἦτο πάντοτε κουρασμένος καὶ ἡσθάνετο διαρκῇ καὶ ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν πρὸς ὕπνον. Ὁρεξὶν δὲν εἶχε, δὲν ἔτρωγε σχεδὸν διόλου. Ἄν καθ' ὅδον δὲν τον ἐλυποῦντο οἱ ἀγαθοὶ χωρικοὶ, οἱ ὁποῖοι τὸν ἔπερναν κάποτε εἰς τὰ ἀμάξια των, θὰ ἐπιπτε κάτω χωρὶς ἄλλο διὰ νὰ μὴ σηκωθῇ πλέον καὶ τὸ ἰσχνόν του σῶμα θὰ εὕρισκεν ἐκεῖ τάφον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔμενεν ἄγνωστος διὰ πάντοτε εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι τὸν κατεζήτουν...

Τὸ ἠθικόν του θάρρος μολοντοῦτο δὲν τὸν ἐγκατέλειπε. Ἀνεπλήρωνε τὴν ὑλικὴν ἀδυναμίαν μετὰ τὴν ψυχικὴν δύναμιν. Ἦτο ἀκόμη παιδρὸς καὶ εὐελπὶς. Πολλάκις, ἐνῷ ἔκαιεν ἀπὸ τὸν πυρετόν, ἐφώναζε:

«Δὲν εἶμαι ἄρρωστος! εἶμαι μόνον κουρασμένος. Ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε! θὰ μοῦ περάσῃ ἐμπρός!» Καὶ ἐξηκολούθει τὸν δρόμον του, ἕως οὗ ἐπιπτεν ἐξηντηγμένος καὶ ἐκάθητο εἰς τὸ χεῖλος καμμιᾶς τάφρου, ἀνίκανος πλέον νὰ προχωρήσῃ... Καὶ τότε τὸν ἔπερνε εἰς τὴν ῥάχιν του ὁ Αἰλυβελ, ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ σπεύσουν, διὰ νὰ φθάσουν πρὶν νυκτῶσιν εἰς καμμίαν οἰκίαν ἢ εἰς κανὲν ἀγροκήπιον.

Ἐπροχώρουν οὕτω βραδέως καὶ ἐπιπόνως· ἀλλ' ὅπωςδὴποτε ἐπροχώρουν. Μίαν ἐσπέραν, ἀπὸ ἓνα ὑψηλὸν λόφον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον φθάσῃ, εἶδον μίαν ὥραϊαν λίμνην, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὡς πρόσκομμα ἀνυπερβλήτων, μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῆς ποθητῆς χώρας, εἰς τὴν ὁποῖαν μετέβαινον. Ἦτο μάστις ἡ παυσέληνος διέχυνε τὸ ἀργυροῦν της φῶς, καὶ τὸ δάσος τῶν πεύκων, ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο κατὰ φύσιν ὁ λόφος, ἐγέμιζε τὸν αἶρα ἀπὸ εὐωδίας. Τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ἀπὸ πυκνὸν στρώμα φύλλων. Ἐπ' αὐτοῦ ἐξη-

πλώθη ὁ Φίλιππος, μετὰ τὴν εὐχαρίστησιν, ὅσην οὐδέποτε ἡσθάνθη ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ ταξιδίου. Ἐνόμισεν ὅτι ἔφθασαν πλέον εἰς τὸ τέρμα. Ἡ λίμνη ἐξάπαντος ἦτο «ἡ ἰδική του» ἐκείνη, παρὰ τὰς ὄχθας τῆς ὁποίας κείται ἡ Νέα Ὁρλεάνη. Τὸ φῶς τῆς σελήνης τοῦ τὴν ἐδείχνε πολὺ πλησίον, ἐνόμιζε δὲ ὅτι ὁ ψίθυρος τῶν πεύκων ἦτο ὁ θροῦς τῶν κυμάτων της. Ὁ λίγον ἀκόμη καὶ θὰ ἔφθανεν ἐκεῖ... Καὶ ὁμως, ἡ λίμνη ἐκείνη ἦτο μικρὰν καὶ

«Τότε, λαθὼν τὸν Φίλιππον εἰς τὰς ἀγκάλας του...» (Σελ. 350, στήλ. α').

ἐπρεπε ἐν τῷ ἐπιπατήσῳ ἀκόμη πολὺ, πολλὸν, διὰ νὰ τὴν φθάσουν...

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Φίλιππος ἦτο πολὺ ἀσθενής. Τὸν κατέλαβεν ἰσχυρὸς πυρετός καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ. Ὁ Αἰλυβελ ἐκάθητο πλησίον του, τὸν ἐβλέπε καὶ ἔκλαιε.

— Γιατί κλαῖς, Αἰλυβελ, τὸν ἥρωα, χωρὶς νὰ περάσῃς τὴν λίμνην; εἶπεν ὁ Αἰλυβελ, κλίνων διὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα τὸν μικρὸν ἀσθενῆ. — Ἄ, κοιμᾶται ἐξηκολούθησεν, ὀνειρεύεται καὶ παραμιλεῖ, εἰδεμὴ πῶς θὰ ἔλεγε τέτοιες ἀνοήσιες.

Ἄ, εἶνε ἄρρωστος, πολὺ ἄρρωστος. Καὶ τώρα τί θὰ γίνουμε; Πῶς θὰ περάσουμε τὴν λίμνην; Ἐξάφνα ὁ μικρὸς μαῦρος ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστάθη νηκούση. Κατόπιν ἐξηπλώθη καὶ ἐκόλλησε τὸ αὐτί του εἰς τὸ ἔδαφος διὰ νὰ κούσῃ καλλίτερα.

«Τραῖνο περνᾷ, χωρὶς ἄλλο, εἶπεν. Ἄν ἤμασθε κάτω ᾧς τὴν γραμμὴν, μποροῦσε νὰ μας πάρῃ. Ὡ, γαί, δὲν μποροῦν νὰ φήσουν ἔτσι ἓνα παιδί ἄρρωστο, ποῦ κοντεύει νὰ πεθάνῃ, ποῦ ὀνειρεύεται καὶ παραμιλεῖ καὶ δὲν ξέρει περὶ τί λέει. Πρέπει νὰ πάμε ἐκεῖ κάτω.»

Καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ: — Κύριε Φίλιππε! κύριε Φίλιππε! Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι ἐστὸν κῆπο τῆς θείας Ἀντωνίας, ἐξηκολούθησεν ὁ Φίλιππος παραληρῶν.

— Πρέπει πρῶτον νὰ περάσουμε τὴν λίμνην, γαί νὰ φθάσουμε ἐστὸν κῆπο τῆς θείας Ἀντωνίας· ἀντέταξεν ὁ Αἰλυβελ ὀλοφυρόμενος.

— Ἀνθίσαν ἡ ἐλπίς καὶ ἡ γίαιεσις, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Ὡ, τί ὥρατα ποῦ μυρίζουν!

— Ὁχι, κύριε Φίλιππε, δὲν εὐωδιάζουν γίαιεσις, ἀντέειπεν ὁ Αἰλυβελ.

ἐδῶ δὲν εἶνε γίαιεσις, παρὰ μόνον πεύκα. Αὐτὰ μυρίζουν ἔτσι.

— Ἐλᾶ, Δέε, ἐξηκολούθησεν ὁ Φίλιππος· ἔλα! πάμε νὰ βρούμε τὴν Κελίνα μας.

— Καλὲ τί λέτε τώρα, κύριε Φίλιππε! Πῶς θὰ πάτε νὰ βρῇτε τὴν Κελίνα, χωρὶς νὰ περάσῃς τὴν λίμνην; εἶπεν ὁ Αἰλυβελ, κλίνων διὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα τὸν μικρὸν ἀσθενῆ. — Ἄ, κοιμᾶται ἐξηκολούθησεν, ὀνειρεύεται καὶ παραμιλεῖ, εἰδεμὴ πῶς θὰ ἔλεγε τέτοιες ἀνοήσιες.

Ἄ, εἶνε ἄρρωστος, πολὺ ἄρρωστος. Καὶ τώρα τί θὰ γίνουμε; Πῶς θὰ περάσουμε τὴν λίμνην; Ἐξάφνα ὁ μικρὸς μαῦρος ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστάθη νηκούση. Κατόπιν ἐξηπλώθη καὶ ἐκόλλησε τὸ αὐτί του εἰς τὸ ἔδαφος διὰ νὰ κούσῃ καλλίτερα.

«Τραῖνο περνᾷ, χωρὶς ἄλλο, εἶπεν. Ἄν ἤμασθε κάτω ᾧς τὴν γραμμὴν, μποροῦσε νὰ μας πάρῃ. Ὡ, γαί, δὲν μποροῦν νὰ φήσουν ἔτσι ἓνα παιδί ἄρρωστο, ποῦ κοντεύει νὰ πεθάνῃ, ποῦ ὀνειρεύεται καὶ παραμιλεῖ καὶ δὲν ξέρει περὶ τί λέει. Πρέπει νὰ πάμε ἐκεῖ κάτω.» Καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ: — Κύριε Φίλιππε! κύριε Φίλιππε! Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε

γρήγορα. Κάμετε λιγάκι θάρρος. Θά μάς πάρη τὸ τρῆνο καὶ θά φθάσουμε γρήγορα! ἔλατε! ἔλατε!

Ἄλλ' ὁ Φίλιππος δὲν τον ἤκουεν. Ἦτο βυθισμένος εἰς ἐντελὴ ἀνισθησίαν· καὶ ὅταν ὁ Δίλυβελ τοῦ ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν, ἔπεσε πάλιν ἀδρανὴς ἐπάνω εἰς τὸ φύλλινον προσεφάλοιον.

«Δὲν μ' ἀκούει! εἶπεν ὁ Δίλυβελ ἀπελπισμένος· τί νὰ κάμω; Τὸ τρῆνο θά περάσῃ χωρὶς νὰ μας ἰδῇ· εἴμαστε πολὺ μακριὰ καὶ πρέπει νὰ πᾶμε ἐκεῖ κάτω.»

Τῷ ὄντι ἤκουστο μίαν μακρυσμένη βοή· ὡς κινουμένης ἀμαξοστοιχίας, ὁ δὲ Δίλυβελ, διὰ μέσου τῶν κορμῶν τῶν πύκτων, διέκρινεν ἐν φῶς ἀμυδρόν, τὸ ὁποῖον τῷ ὑπέδειξε τὴν διεύθυνσιν που ἔπρεπε ν' ἀκολουθήσῃ.

Τότε, λαβὼν τὸν Φίλιππον εἰς τὰς ἀγκάλας του, μὲ πᾶσαν προσοχήν, ὡς διὰ νὰ μὴ τον ἐξυπνίσῃ, ἤρχισε νὰ περιπατῇ, νὰ τρέχῃ μᾶλλον. Ἀλλὰ μετὰ τὸν τὸν θάρρος, τὸ ἐγχείρημα ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του καὶ μετὰ πορείαν ὀλίγων λεπτῶν, ἠγαγκάσθη νὰ θέσῃ ἐλαφρῶς τὸ φορτίον του ἐπὶ τῆς χλόης καὶ νὰ σταματήσῃ διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ. Κατόπιν ἐρορτώθη τὸν Φίλιππον καὶ διήνυσεν πάλιν ἐν μικρὸν διάστημα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΠΑΡΑΜΑΝΑΣ

DRAMATION MONOPAKTON
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 340)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

ΕΥΤΕΡΠΗ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, ΜΑΡΟΥΛΑ, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ.

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. (Τρέχει περιχαρὴς πρὸς τὴν Εὐτέρπην· αἱ θυγατέρες τῆς τῆς ἀκολουθοῦν δειλὰ καὶ συντεταγμέναι.) «ὦ! Εὐτέρπη μου! παιδί μου! Ἐσὺ εἶσαι; Πῶς ἐμεγάλωσες καὶ τί εὐμορφὴ πού μου ἔγινες! εἶδα κ' ἔπαθα νὰ σε γνωρίσω.»

ΕΥΤΕΡΠΗ. (Χωρὶς νὰ τὴν κοιτάξῃ.) — Καλὴ μέρα, κυρὰ Χρυσή· καλημέρα.

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. (Μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας.) «Ἐλα ἐδῶ, κόρη μου, νὰ σε ἰδῶ. Ἐλα ἐδῶ νὰ σε χορτάσω. Τί γλήγορα πού μεγαλόνουν τὰ κορίτσια! Ἐσὺ εἶσαι πού σε κρατοῦσα «στὴν ἀγκαλιά μου; νὰ... ἔτσι... ἔτσι... (τὴν ἐναγκαλίζεται καὶ τὴν φιλεῖ.)»

«ὦ, τί χαρὰ!...»

ΕΥΤΕΡΠΗ. (Ἐρωτῶν.) «ὦ! Μὴ με σφίγγῃς, σὲ παρακαλῶ, τόσο δυνατὰ πονῶ.»

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. «Ἄ, τώρα βλέπω μού ἔγινες μινυγάγγιχτη! Ἀλλὰ πορὰ ὅμως καὶ τὰ χάδια σου ἄρσεν καὶ τὰ φιλιὰ...»

ΕΥΤΕΡΠΗ. (Χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν τῆς.) «Ἐ, ὅταν εἶνε κανέναν μικρὸς ἀλλὰ τώρα πειά...»

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — (Πέριε τὴν Γιαννούλα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὀδηγεῖ πρὸς τὴν Εὐτέρπην.) Νά, ἐδῶ εἶνε ἡ Γιαννούλα μου. Εἶχε μίαν χαρὰ πού θά σ' ἔβλεπε! πῶ, πῶ, πῶ!

Ἀλήθεια, Γιαννούλα; Ἰδέε τί μεγάλη καὶ τί δυνατὴ πού ἔγινε καὶ αὐτὴ! ὅχι ὅμως εὐμορφὴ σὰν κ' ἔσένα... (Πρὸς τὴν Γιαννούλα.) «Ἐλα λοιπόν, Γιαννούλα. Τί πηγαίνεις ἐστὶ πίσω-πίσω σὰν τὸν κάβουρα! Ἐλα, παιδί μου, «στὴν Εὐτέρπην σου.»

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — Ντρέπομαι, μάνα!

ΕΥΤΕΡΠΗ. — Ἐχεῖ δίκην, κυρὰ Χρυσή. Μὴν τὴν βραχνίζεις!

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — «Ὀχι, ὅχι, θά πάρῃ θάρρος. (Πρὸς τὴν Γιαννούλα.) «Ἐλα λοιπόν, κόρη μου. Εἶνε ἡ Εὐτέρπη ἡ ἀδελφή σου πού ἤπιατε τὸ ἴδιο γάλα. Δὲν τὴν γνωρίζεις; Μπᾶ! Μία πορὰ ἤσαστε τόσο ἀγχαπημένες! Ἐλα! (τὴν σύρει.)»

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. (Πησιάζει ἐπὶ τέλους, νὰ σπασθῇ τὴν Εὐτέρπην.) Μὲ τὴν ἀδείει σὰς, κυρία Εὐτέρπη...!

ΕΥΤΕΡΠΗ. (Ὁπισθοχωροῦσα) Μὴν ἔρχεσαι τόση κοντά, σὲ παρακαλῶ! θά μου χάλασῃς τὸ φόρεμά μου...!

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ (Δακρυομένη.) Βλέπεις, μάνα; Δὲν εἶνε πειὰ ἡ Εὐτέρπη πού «μάγα-ποῦτε...»

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — «Ὀχι, κόρη μου, εἶνε ἡ ἴδια... Μὴ φαίνεται πού μας ἐξέγατε πειά... (Μὲ λύπη.) «Ἐ, τί νὰ γίνῃ! Ἐμεῖς, βλέπεις, δὲν εἴμαστε πλούσιοι καὶ εὐγενεῖς... ἔμελλε εἴμαστε χωριάτες...»

ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ. — «Τί κικὸ τῆς ἐκάνυμε καὶ δὲν μας ἀγαπᾷ;»

ΜΑΡΟΥΛΑ. — «Ἦ Ἰουλιὰ, ἡ δική μου ἀδελφή, θά μας δεχθῇ καλλίτερα· ὦ ἐκεῖνη εἶνε καλὴ... τὸ ξέρω ἐγώ!...»

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — (Μὲ παράπονον.) «Ἄ δὲν το πιστεύω, δὲν το πιστεύω... θά μας ἐξέχατε καὶ αὐτὴ... Ἐ, ἄμα μεγαλώσῃ κανέναν... οὔτε χάδια καταδέχεται, οὔτε φιλιὰ ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς ἀνθρώπους... Ἀδιάφορον ἂν τα εἶχα μία πορὰ σὰν παιδιὰ μου καὶ ἂν με εἶχαν δευτέρη μὲν-τέρα!...»

ΕΥΤΕΡΠΗ. (Σχεδὸν θυμωμένη.) Παῦτε πιά, κυρὰ Χρυσή, τὴν φλυαρίαν, σὲ παρακαλῶ! Καὶ πῶς μ' ἐβόλῃς, τί μὲ τοῦτο; Χρὸς σου ἦταν! Δὲν πιστεύω νὰ σε χρεωστεῖ τίποτε ἡ μητέρα μου!

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — «Ἄ, ὅχι! Δὲν ἔχω κανένα παρτίπον ἀπὸ τὴ μητέρα σας! Ποτὲ δὲν θά ξεράσῃ τὰ κλάδα πού μου ἔκαμε... Ἀλλὰ τί με ὠρελοῦν αὐτὰ, ἂφ' οὗ ἔσεῖς με ξεχάσατε καὶ με μεταχειρίζεσθε μὲ τόση καταφρόνια; ὦ, πῶς λυπᾶται ἡ καρδιά μου! (Στρέφεται διὰ νὰ κλάσῃ.)»

ΣΚΗΝΗ Ζ'

ΙΟΥΛΙΑ, ΕΥΤΕΡΠΗ, ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ, ΜΑΡΟΥΛΑ, ΓΙΑΝΝΟΥΛΑ.

ΙΟΥΛΙΑ. — (Τρέχουσα μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας πρὸς τὴν Κυρὰ Χρυσήν.) «Ἄ, ἐδῶ εἶσαι, καλὴ μου παραμύθη! Μία ὥρα σε ζητῶ «ς ὅλο τὸ σπῆτι. (τὴν ἐναγκαλίζεται καὶ τὴν καταφιλεῖ.) Καλῶς ἦλθες, Χρυσή μου, καλῶς ἦλθες!»

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — Εὐχαριστῶ, παιδί μου, εὐχαριστῶ...!

ΙΟΥΛΙΑ. — «ὦ, ὦ, νὰ καὶ ἡ Μαρούλα μου! ἦλθε, ἀγάπη μου; Τί παχουλὴ πού εἶνε, τί εὐμορφὴ! Ἐλα ἐδῶ. Τί κάνεις, εἶσαι καλὰ;»

ΜΑΡΟΥΛΑ. — Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία Ἰουλιὰ.

ΙΟΥΛΙΑ. — «Ἀκού' τὴν ἐκεῖ πῶς δμιλεῖ;

Σὰν νὰ βλεπώμυθε πρώτη πορὰ! Μὰ τί ἔχεις; κλαῖς; Ἐλα ἐδῶ πὲ μου, τί ἔχεις; ΜΑΡΟΥΛΑ. — Βλέπεις, μάνα; Δὲν σοῦ το ἔλεγα ἐγώ;

ΙΟΥΛΙΑ. — Μπᾶ! καὶ σύ, Γιαννούλα, κλαῖς; Καὶ σύ, κυρὰ Χρυσή; Μὰ τί ἔχετε; Μήπως εἶνε κανέναν ἀρρωστος εἰς τὸ σπῆτι;

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — (Ἐποκλινόμενη.) «Ὀχι, δὲξαι σοὶ ὁ Θεός, κυρία Ἰουλιὰ.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μπᾶ! τί εἶνε αὐτὰ; Ἐποκλίσαι καὶ κυρία; Ἐτσι γρήγορα λοιπὸν ἐξέχασες τὴν Ἰουλιὰ σου;

ΜΑΡΟΥΛΑ. — Δὲν σοῦ το ἔλεγα, μάνα, πῶς ἡ Ἰουλιὰ εἶνε πιὸ καλὴ;

ΙΟΥΛΙΑ. — (Δαμβάνουσα τὴν χεῖρά της.) «ὦ τὸ χρυσὸ μου! Ἐλα ἐδῶ, «ψυχὴ μου, νὰ σε χαρῶ. Πῶς τὴν ἀγαπῶ ἐγώ τὴν Μαρούλα μου!

ΜΑΡΟΥΛΑ. — (Ἐποκλινόμενη.) Εὐχαριστῶ, Ἰουλιὰ... — (ὅχι! ὅχι!) — κυρία Ἰουλιὰ!

ΙΟΥΛΙΑ. — «Ἄ, μὰ γὰ νὰ σας πῶ! Τὸ ξέρετε πῶς θά θυμώσω ἐπὶ τέλους μ' αὐτοὺς τοὺς τρόπους;

ΚΑ ΧΡΥΣΗ. — Δὲν πταίμε ἐμεῖς. Μὰς ἔδωσαν νὰ καταλάβουμε πῶς οἱ πτωχοὶ ἀνθρώποι τοῦ χωριοῦ δὲν πρέπει νὰ ἔχουν πολὺ θάρρος ὅταν ἐρχονται «ς τὴ χώρα...»

ΙΟΥΛΙΑ. — «Ὀνειρεύεσαι, κυρὰ Χρυσή; Ποιὸς σέ τα εἶπε αὐτὰ; Νομίζεις λοιπὸν ὅτι δὲν εἶμαι πιά ἡ Ἰουλιὰ σου καὶ ὅτι ἐξέχασα τί σου ὀφείλω;

ΚΥΡΑ ΧΡΥΣΗ. — (Συγκεκινημένη.) «ὦ, καλὸ μου παιδί! ὦ χρυσὴ μου καρδιά... γιατί νὰ μὴν εἶνε ὅλοι σὰν κ' ἐσέ;

ΕΥΤΕΡΠΗ. — (Ἦ ὁποῖα εἰργάζετο ἕως τώρα ἄφρονος.) «Ἄ, μὰ δὲν μπορῶ πιά νὰ βεστάξω! Ἀνδία ἐκταντήσατε! Τί οἰκειότης εἶνε αὐτὴ; Πῶς ξενοῦν μερικοὶ ἀνθρώποι τὴ θέσι τους! (Ἐξέρχεται.)»

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΗΛΙΟΣ, Η ΠΑΓΩΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΕΡΑΣ

Ἐπήγαγε μίαν πορὰ ἕνας χωρικός εἰς τὸ χωράφι του καὶ συναντᾷ δύο γερὰ παλλικάρια καὶ μίαν ἀντρογυναῖκα: τὸν ἥλιο, τὸν Ἀέρα καὶ τὴν Παγωνία.

— Γιάσου, πατριώτη! εἶπεν ὁ χωρικός κ' ἔβγαλε τὴ σκούφια του.

— Δὲ μοῦ λές, ποῖον ἔχεις εἰς τὴν ἔρωτά «ς ὁ ἥλιος. Ἐμένα, βέβαια, γὰ νὰ μὴ σε ψήνω!

— Θαρρῶ, πῶς δὲν εἶν' ἔτσι! εἶπεν ἡ Παγωνία. Ἐμένα με φοβεῖται περισσότερο.

— Ἐμένα ὅμως μ' ἀγαπᾷ πλείοτερο! εἶπεν ὁ Ἀέρας. Ὄστε ὁ χαιρετισμὸς εἶνε «δικός μου.

Καὶ ἄρχισαν νὰ μαλόνουν οἱ φίλοι καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πιασθοῦν μαλλιά μὲ μαλλιά.

— Ἀφοῦ λοιπὸν εἶν' ἔτσι, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ Ἀέρας, ἂς ἐρωτήσωμε τὸν ἥλιο. Αἶ, σύ, πατριώτη! Ἐμένα δὲν ἔχεις εἰς τὸν Ἀέρα;

— Ἐσένα, φίλε μου, ἔχεις εἰς τὴν.

— Στάσου νὰ σου δείξω ἐγὼ παληό-βλαχε! εἶπε θυμωμένος ὁ ἥλιος. Θά σε ψήσω ἐγὼ σὰν κεραμίδι, πού νὰ με θυμᾷσαι «ς ὅλη σου τὴ ζωὴ!

— Μὴ σε μέλει, πατριώτη! ἔσφουριζεν ὁ Ἀέρας. Ὅταν φυσήξω ἐγώ, αὐτὸς τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ σου κάμῃ.

— Σὲ ξεπαγιαλῶ ὅμως ἐγὼ καὶ βλέπεις! εἶπε τρίζοντας «ς τὸ χωριάτη ἡ Παγωνία.

— Μὴ σε μέλει, πατριώτη! εἶπε σφουρίζοντας ὁ Ἀέρας. Ἄν δὲν φυσήξω ἐγώ, αὐτὴ τίποτε δὲ μπορεῖ νὰ σου κάμῃ. (Κατὰ τὸ ρωσσικόν) Α. Γ. Κ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἦ μητέρα τοῦ Λέοντος τῆς Ἀφρικῆς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ ἐν τριαντάφυλλον. Ἦ ἀδελφὴ του παραπονεῖται ὅτι τὸ ἴδιόν της εἶνε κλειστόν.

— Φύσηξέ το νάνοξιν, τῆς λέγει ἡ μητέρα. — Μὰ θέλω νὰ εἶνε φυσικὸ ἄνοιγμα.

— Ἀνότη! ἀπαντᾷ ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς, ἴφ' οὗ θά το φυσήξῃς, φυσικὸ θά εἶνε!

(Ἐστῆλ ὑπὸ τῆς Λιουκῆς Πεταλούδας)

Ἦ Μαρίδα τοῦ Φαλλήρου, ἡ ὁποία ἔχει τὴν καίαν νὰ ἑλληνίσῃ, ἔλεγε πρὸς τινὸν ἡμερῶν: — Τὸ φυλάττω ὡς τὴν θυγατέρα τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, (=ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ!))

(Ἐστῆλ ὑπὸ τοῦ Γενναίου Καλλιγραφέως)

ΤΟΜΟΙ

„ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 16 (οἱ ἐξῆς: 4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20,21,22,23,24.) πρὸς δραχ. 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, πρὸς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγκον χρυσῶν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΙ 6 (οἱ ἐξῆς: 1,3,8,12,13,14) πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος, πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΙ 2 (1894 καὶ 1895) ἕκαστος φρ. 7.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἐχεις δίκαιον, Τριπτόλεμε. Τρία εἶνε τὰ πλέον ἐνδοξα ζῶα τῶν Ἀθηνῶν: Ὁ Μῶψ, ὁ σκύλος τοῦ Βασιλέως ὁ Γκιούλ, ὁ σκύλος τοῦ Σουλτᾶ καὶ ἡ Πίσσα, ἡ γάτα τῆς Διαπλάσεως.

Ἐχεῖ λοιπὸν ἀδίκον νὰ εἶνε υπερήφανη; Τὸ ποῖμα πού μου ἔστειλες, Δεκαπενταετῆ Πλοίαρχε (δεκτὸν τὸ νέον ψευδώνυμον) δὲν θά το συμπεριλάβω εἰς τὸν Διαγωνισμόν, διότι τὸ ἔγραψες ἐξ ἀναμνήσεως, ἴσως χωρὶς νὰ το ἐννοήσῃς καὶ σὺ ὁ ἴδιος. Ἐχεις καιρὸν ἀκόμη, ἂν θέλῃς, νὰ μου στείλῃς κανὲν ἰδικόν σου.

Εὐχαρίστας, Κοραλλογενὴς Νήσος, ἡμπορεῖς νὰ στείλῃς τὰς γάτας σου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ γνωρίσουν καὶ προσωπικῶς τὴν Πίσσαν, ἂν δὲν προτιμοῦν τὴν ἀλληλογραφίαν, τὴν ὁποῖαν προτινέει.

Οἱ ἀδελφοί σου, Ἐθμα τοῦ Ἐξέλτρου, δύνανται νὰ ἔχουν ψευδώνυμον, νὰ μου γράξουν καὶ νὰ

λαμβάνουν μέρος εἰς ὅλους μου τοὺς διαγωνισμούς, ἐκτὸς τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Δύσεων, εἰς τὸν ὁποῖον μόνον εἶν' ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διαγωνίζεται.

Ποῦ καλὰ, λοιπόν, Ἀρχιζέλιον! Σὲ προειδοζῶ, ἂφ' οὗ το θέλῃς, μάλιστα κατόπιν τῆς διαβεβαίωσός σου: «Καὶ ὡς Ἀρχιζέλιον θά εἶμαι φρόνιμο καὶ δὲν θά συντροφεύω οὔτε μὲ τὸν Χαλασμόν Κόσμον, οὔτε μὲ τὴν Μέδουσαν, οὔτε μὲ τὴν Τσουκνίδα», πού τα ἔβαλε μὲ τὸ Ταπεινὸν Ἴον. Τὸ καίμενο! Ἐτσι μοῦ ἔρχεται νὰ το κόψω καὶ νὰ το βάλω εἰς ἕνα βιβλίον μου, γὰ νὰ μὴ μορῇ πιά νὰ το περὶξῃ ἡ Τσουκνίδα...»

Μὲ πολλὴν μου εὐχαρίστησιν ἀνέγνωσα, Ἐρμητιά, τὴν περὶ τῶν Ἀπολυτηρίων Ἐξετάσεων ἑκθεσίον σου. Γράφεις πολὺ εὐμορφα.

Ἄ ὅχι, Ὀλύμπιε Ζεῦ! Διὰ νὰ λάβῃ κανεὶς μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου καὶ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου πρέπει νὰ εἶνε συνδρομητὴς μου αὐτὸς ἡ ὁικογενεῖα του· λυπούμαι πολὺ πού δὲν εἰμπορῶ νὰ σου κάμω τὴν χάριν διὰ τὸν καλὸν σου φίλον.

Μοῦ ἄρσεν ἡ μετροπροσῆνη σου, Ναυτοπούλα. Ὅσον ἀτελέστερον νομίζει κανεὶς τὸν εαυτόν του, τόσο γίνεται ὁλοκλιν καλλίτερος καὶ προδεύει. Ὁ οἰηματίας συνήθως μένει σι-σσι-μος.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὴν 13ην ἐπέτειον τῶν γενεθλίων σου, Καρδερίνα. Ἐλπίζω διὰ εἰσαι πολὺ εὐχάριστημένη ἀπὸ τὸ δωρὸν πού ἔλαβες. Διὰ τὴν Δέα δὲν μου γράφει ἡ ἴδια;

Νὰ εἴπῃς εἰς τὸν φίλον σου, Φοῦδε Ἀπολλοῦ, διὰ τὸ ψευδώνυμόν του ἔγινε δεκτὸν καὶ διὰ πρὸς ἀνυπομονίας νὰ μου γράψῃ. Ὅταν πρόκειται νὰ προσεγγίσουν μίαν εὐχαρίστησιν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ζητήσουν πρῶτα τὴν ἄδειαν.

Κ' ἐγὼ ἐλυπήθην πολὺ πού δὲν σε εἶδα, Ἀρχιζέλιε Πάριε. Λαμπρὰ στιχοτυρημένον τὸ ποιηματάκι σου «Τὸ Ναυτοπούλο.» Εὐγε!

Ὅλοι καλὰ, Χιονομένη Ὀδυσσεύς, καὶ σε χαιρετοῦν: Μάρθα, Ἀνανίας καὶ ἀδελφαί του. Σ' εὐχαριστοῦν πού τοὺς ἐνθυμείσαι μὲ τόσην ἀγάπην.

Βλέπω, Ἦμε τῆς Ἐλευθερίας, διὰ τὴν γραφίαν περίφημα. Τὸ χειμερινὸν τοπίον πού συνοδεύει τὸ ποιηματάκι σου μοῦ ἤρσεν πάρα πολὺ.

Εἰς τὸ ἐξῆς θά σε λέγω Βασιλέα τῶν Ἀνθρώπων, καλὴ μου φίλε. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἤρσεν καλλίτερα ἀπὸ τὰ τέσσαρα.

Φανερόν ἐστιν τὴν φιλοπατίαν σου ὁ ἐνθουσιασμός μὲ τὸν ὁποῖον περιγράφεις τὸ Μνημόσυον, Ἦ τῆς Ἑλλάδος! Μὲ συνεκίνησες πολὺ.

Χαριτωμένον τὸ γραμματάκι σου, Ζαππία, καὶ ἂν μάλιστα εἶνε τὸ πρῶτον πού γράφεις, θά γίνῃς ἔξοχος ἐπιστολογράφος. Μ' ὅποιον δασκάλον καλῆς, τέτοια γράμματα θά μάθῃς, λέγει καὶ ἡ παροιμία... Ἀναμένω δὲ τὸ μὴ ὑπόσχεσαι.

Ἐγίνες καλὰ, Ἀετὲ τῶν Ὁρέων; Περιμένω νὰ μοῦ το ἀναγγείλῃς διὰ νὰ χαρῶ.

Χαριτωμένον ἐπιστόδιον μοῦ γράφει ὁ Λεοντόκαρδος Λεωνίδας. Εἰς τὸ Σχολεῖόν «ς καθήγητὴς τοὺς πρῶτους τί παράγῃς ἡ Ἰταλία καὶ ὅλοι μὴ φωνὴ ἀπήνησαν—εἰ νομίζετε; μακαρόνια!

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν νέον φίλον πού μου ἐσύστησες, Κοκουρῖκε. Νὰ ἦσαι βέβαιος διὰ τὰ μυητορήματά σου θά δημοσιεύω τὸ 1897 θά εἶνε ἀκόμη ὠραιότερα. Φαντάσῃ σου λοιπὸν! — Ὁ Φαίδων ὁ ὑπερευχαρίστητος. Λαμβίνω τὰς λύσεις σου τακτικά.

Δὲν γνωρίζω νὰ σε πληροφορήσω, Ἀλέξανδρε Οἰκονομίδη, συνεννοήσῃς καλλίτερα ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Athens Philateliques. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ δωρὸν πού σκέπτεσαι νὰ μου κάμῃς. Δι' ἐμὲ θά εἶνε πολὺ μέγαλον, ὅσον καὶ ἂν το λέγῃς μικρόν.

Θερμὰς εὐχαριστίας διὰ τὰ ἐπὶ ἀνθῶ, Ἀνὰ τοῦ Ἀρίωνος. Ἀναμένω τοὺς στίχους σου. Διὰ τρυφερά σου φράσεις μὲ μαγεύουν.

Ὀχι, Ἀθηναῖς, αὐτὸ πού μοῦ γράφεις δὲν συνέβη ποτέ. Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ εἴπω εἰς ἐξέ-νον τὸ ψευδώνυμα τῶν φίλων μου; Ἀσπάζομαι τὴν ἀδελφὴν σου, τῆς ὁποίας ἐγχορῶν τὸ ψευδώνυμον· ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ ἡ ἴδια.

σαν πολλά κορίτσια. — Ἡ Ἀθηναῖς ἀσπάζεται τὴν *Τουσκινίδα* καὶ τὸν *Φύθορ Ἀπόλλωνα* (τὸν ὅποιον ὅμως παρκαλεῖ νὰ μὴ κλέμνη παιδικὰ πνεύματα εἰς βάρος τῆς, δότι... θυμώσει.) ὁ *Δὸν Κιχώτης* τὴν *Δέαρ*, τὴν *Ἡρώϊκην Πάργαν*, τὴν *Ὀρσάν Πρίγκηπ* καὶ τὸν *Ναστραδὸν Χόντζαν* ἢ *Χρυσὴ Πεταλούδα* τὴν *Μαύρην Θάλασσαν* καὶ τὸν *Λεοντόκαρδον Λεωνίδα* ἢ *Μαργαρίτα* τὴν *Ποιμενικὴν Φλογέαν* καὶ τὴν *Εὐδαίσητον Καρδιαν*, ἐρωτᾷ δὲ τὴν *Νεράϊδα* τοῦ *Γιαλοῦ* ἂν βλέπῃ τὴν φίλην τῆς, μὲ τὴν ὅποιαν ἦτο ἀχώριστο, τὸ καλοκαίρι. — Ἡ *Πετρώδης Παραλία* πληροορεῖ τὸ *Ἦσυχο Ἀεράκι* ὅτι τώρα τὴν ἐπισκέπτεται ἡ *Ἑσπερινὴ Γαλήνη*, ἀλλ' ὅχι κῆδος βράδυ. Τὸ ὄνομα τῆς δὲν τοῦ το λέγει. — Ἡ *Μαύρη Θάλασσα* πληροορεῖ τὴν *Ἀεττικὴν Μελισσαν* ὅτι μόνον τὰρχικά τῆς εἰμπορεῖ νὰ τῆς εἴπῃ; *Ρ. Α. Κ.* ἀσπάζεται δὲ τὴν *Χρυσὴν Πεταλούδα* τὸν *Λεοντόκαρδον Λεωνίδα* καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ. — Ἡ *Μαρουσιώτισσα* πληροορεῖ ὅλους καὶ ὅλας ὅσοι τὴν ἠρώτησαν ὅτι ἀνομάζεται Ἑλένη *Γ. Λαμπή* καὶ ὅτι κατοικεῖ ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ προσημοῦς δὲ φύλλου ἀλλάζει ψευδῶς ὄνομα.

Ἀπὸ *ἑνα γλυκὸ φιλάκι* στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους τῆς; *Παχὺν Τσίρον*, *Εὐδελγὴ Θνητὴν* (Χιζιρὸν πολὺν διὰ τὴν ἀνάρρωσιν) *Συριανὴν Σφίγγα* (ἑστειλὰ τὸ βραβεῖον) *Διδότο* (ἑστειλὰ καὶ τὸ φυλ. 40) *Χωρισμένον Τυμφορσὸν* (τὸν ὅποιον εὐχαριστεῖ ὁ κ. Φαίδων.) *Ἀνδρόν* τῆς *Λέσβου* (ἡ συστημένη ἐλήθη) *Πετρώδης Παραλία*, *Μαρίδα* τοῦ *Φαλήρου* κλπ.

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελεῖται, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἐκαστον φύλλον τῆς *Α'* περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ *Β'* περιόδου (1894-1896) λεπτὰ 15.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὡς πρὸς στέλλονται μέχρι 2 Δεκεμβρίου.

600. Λεξιγράφος.

Ποῦ ζῶν εἰμπορεῖ εὐθὺς καθένας νὰ το κάμῃ ἂν τοῦ δοθῶν ὡς ὕλικα ἐν γράμμα καὶ ποιᾷ;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Πίστεως Σκανδάλου

601. Ἀνέγνυμα δημῶδες.

Κοντὸ, κον ὡς κλόγερος; παλοῦν; φορτωμένοι.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Διοδότου

602. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἀχιλλεύς, ὁ Θήκυρις, ὁ Δήμων καὶ ὁ Ζήνων, μ' αὐτοὺς καὶ ὁ Ἀγάθαρχος προσέρχεται ἀρίνων προθύμως πᾶσαν συνδρομὴν καὶ παρευθὺς προβάλλει

μία θεὰ ἀρχαῖκή μὲ κράνος 'εἰς τὸ κεφάλι.

Ἐστὴν ὑπὸ Δημοσ. Ι. Τζήλου

603. Κυβέλεξον.

1, Εἶμαι χρήσιμον πολὺ βρίσκομαι 'εἰς τὰ μαγειρεῖα
2, Δυὸ κορίτσια εἶχα ἐγὼ ἑκακοστά 'εἰς τὴν ἱστορίαν
3, Πατὴρ ὄλων τῶν ἀνθρώπων εἶμ' ἐγὼ μὴν ἀπορῆς
4, Σὲ μὴ νῆσον τῆς Ἑλλάδος εὐρέως ἀνεμπορῆς

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τικ-Τακ

604. Ῥόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἑσχατόν ὁδὸς εἰς τὴν Βεγγάλην καὶ πόλιν πρέπει γὰρ σταυρὸν νὰ βρῇς πολὺ μετὰ

τὸ δευτερόν μου σύνδεσμος ἀπὸ αὐτοῦ ποιεῖται τὸ τρίτον μου ὡς μέλος σου 'εἰς τὸ σῶμα σου θὰ εἴδῃς

τὸ τέταρτόν μου ῥῆμα τί, σημαίνει δὲ φροντίζω, νὰ εἶνε πρέπει: κάθῃ τί ὡσάν ἐμέ, νομίζω

ὁδὸς εἰς τὸ ὄργον δι' οὗ ἄλλοι κοσμοῦνται.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χειρμάνου

605-609. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσας τὰ ὀνόματα 5 πετηνῶν.

1, Θουστρίο. 2, Νιρακονά. 3, Σετρεπάρι, 4, Ροδάλλκος. 5, Δορεῖσιο.

Ἐστὴν ὑπὸ Κ. Π. Χρονόπουλου.

610. Διπλῆ ἀκροστιχὴς

Τὰρχικα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα νήσου, τὰ δὲ δευτέρω μιᾶς τῶν Μουσῶν. 1, Ἀρχαῖος στρατηγός. 2, Κωμικός ποιητής. 3, Φυτὸν. 4, Βασιλίσσα τῶν Ἀμαζόνων. 5, Φιλόσοφος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑσπέρου.

611. Ἑλληνοσούμφωνον.

ο-αυοοοο-ε-ε-αυοοο-

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀναμνήτου Σπέρτου

612. Φωνηεντόλιπον

κ στς - - - μνν τ πτρ-κ-τ-μτρ-γγντ-λλ-κ-τ-πιδ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μενδελόπου.

613. Γρίφος

Η τ Ε

1 1

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θερασίου Θ. Ζωτοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 21 Σεπτεμβρίου 1896

502. Νίμη (Ν.Μ.). — 503. Ἑστία (ἑστί-Α).

— 504. Ὑδρα, Ἡρα — 505. Ῥοδὴ, ὄρδη. —

506. Τὸ αὐτόρι πού τὸ πηγαίνειν 'εἰς τὸ μῦλον καὶ γίνεταί αλεύρι. — 507—508 1, Ὀφίς, ὄφις, ὄφιν, ὄφον, πόρον, πόθον, πόθων, Πόθων, 2, Ἀγών, ἄγόν, ἄγος, ἄλοι, ἄλλος, ἄλλης, πάλλης, Πάλλη.

509. Μ Α 510—514. Ἡ ἀντικατὸ στα-
Υ Π Ε Ρ σις γίνεται διὰ τῶν γραμμά-
Ρ Ο ι, υ, αἱ δὲ σχηματίζονται λέ-
Σ Ι Ν Α ξεις εἶνε: σημειῶν, κανόνος,
Ι Ν ἰάπων, Νίκιαις, ἱκανός. — 515.
Ν Υ Ν Ι ΑΙΓΑΙΟΝ, ΗΝΕΙΡΟΣ, ΙΑΙΣ-
Η Δ ΣΟΣ (Ι, Δ ΣΙα. 2, ΙΟ Δκος.

3, ΓΡΙφος. 4, ΔΙΣων. 5, ΙΕΣΘαι. 6, ΟΠΟῖος. 7, ΝΗΣσα). — 516. Καθ' ὅτι καὶ ὁ στρατηγὸς παραδίδει, καὶ ὁ δανείζων παρὰ-δίδει.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

Βιβλία διὰ Οἰκογενείας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Βιβλίον νεώτατον
Γρηγορίου Ξενοπούλου

Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μονολόγων, διαλόγων καὶ δραματιῶν, δι' ἑορτῶν Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει πέντε μονολόγους, ἑξ διαλόγους καὶ τρία δράματα. — Τιμᾶται φρ. 2.

Αἰμιλίου Βίμαρμένου
(Ἀριστοτ. Π. Κουρτίδου)

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Μικρὰ σκηνὰ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς.
Σ εἰ ρ Ἀ π ρ ὡ τ η, περιέχουσα 13 διαλόγους..... φρ. 1, 20.
Σ εἰ ρ Ἀ ε υ τ ἔ ρ α, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους φρ. 1, 20

Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 21 εἰκόνων.

Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἀδετον φρ. 3, 50

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἀδετον φρ. 3, 50.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου
Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριέστατα παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαιδρύνουσιν καὶ τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναισθησίνην. — Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζί φρ. 2, 50. — Ἀδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτ. 50.

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Α. Gennevraye
χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου μετὰ 26 εἰκόνων.
Χρυσόδετον φρ. 5. — Ἀδετον φρ. 3, 50.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ

Χρυσόδ. φρ. 3, 75
Ἀδετον φρ. 1, 75

Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Μετάφρασις:
Σοφίας Δήμου

ΟΙΚΙΣΚΟΣ

ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ

Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου.
Ἀδετον φρ. 1, 50

Ο ΠΥΡΕΙΟΠΩΛΗΣ

Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας μυθιστόρημα. Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 24 εἰκόνων.
Χρυσόδετον. φρ. 5. — Ἀδετον. φρ. 3, 50.

ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ

Περίφητος εἰς τὸν Κόσμον ζῶν, ἔθιμα περιπέτειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου.
Ἀδετον φρ. 1, 50

Η ΝΙΝΑ

Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμπου μετὰ 19 εἰκόνων
Χρυσόδ. φρ. 5. — Ἀδετον φρ. 3, 50

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Ἡτο δὴγίαι περὶ τοῦ εὐγενούς καὶ εὐπρεπὸς φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συναρτῶν ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων ἐυρωπαϊκῶν συγγραμμάτων. — Μέρος Α'. λεπτ. 60.

Ο ΦΩΤΗΣ

Ἐπικολορικὸν ποίημα ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου
Τιμᾶται λεπτ. 50.